

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/320/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113233476
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8113233476.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, p r o t i žalovanej: I. Š., F.. XX.X.XXXX, T. S. XX, zastúpená D.. A. E., advokát so sídlom v Košiciach, Budapeštianska 8, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Z. H. H. J. J. J. P., J. XX, O.: XXXXXXXX, zastúpený: JUDr. A. E., advokát so sídlom v Košiciach, Budapeštianska 8, o zaplatenie 1917,58 Eur a prísl. takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 178,74 Eur na účet jej právneho zástupcu predstavujúce trovy právneho zastúpenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Protižalobu žalovanej o zaplatenie 587,73 Eur **v y l u č u j e** na samostatné konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou zo dňa 18.11.2013 sa domáhal zaplatenia istiny vo výške 1917,58 Eur. Uplatnil aj zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úroky z omeškania 3,275% ročne z každej mesačnej splátky 80,37 Eur, pričom pri splátkach od 28.12.2010 do 28.3.2012 konkretizoval obdobie, za ktoré uvedený nárok uplatňuje a od 2.4.2012 už uvádzal sumu celkového dlhu, ktorú znižoval zrejme podľa vykonaných úhrad a dodal, že tento úrok z omeškania a zmluvná pokuta je uplatňovaná pre prípad ak neprevýšia sumu 1.500 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom dosiahne sumu 1500 Eur uplatňoval len 9% ročný úrok z omeškania zo sumy 1.917,58 Eur. V súvislosti s týmto žalobným petitom súdu nedá poukázať na to, že je zmätočný a neprehľadný.

Žalobca svoj nárok uplatnil zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26.11.2010 a ohľadom zmluvnej pokuty uviedol, že bola dohodnutá v čl. 14 ods. 14.i. zmluvy vo výške 0,065% denne.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Uviedla, že žalobca umelo rozdelil úver do dvoch zmlúv, nárok z druhej zmluvy uplatnil v konaní 11C 274/2013. Ide podľa jej názoru o nekalú obchodnú prax, keďže spotrebiteľ uhrádza dvakrát poplatky. Z oboch zmlúv zo dňa 26.11.2010 bol žalovanej reálne poskytnutý úver 1.674,19 Eur (1.284,25 + 389,49), ktorý sa zaviazala splácať 42 mesačnými splátkami po 160,74 Eur (2 x 80,37 Eur). Skutočná RPMN je tak až 135,32 % a teda v zmluve je uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, čím žalobca porušil povinnosť podľa § 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Navyše táto skutočnosť spôsobuje dôsledok v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca konal v rozpore so zásadou dobrých mravov so zlým úmyslom poškodiť spotrebiteľa, obchádzal zákon o ochrane spotrebiteľa, najmä právo spotrebiteľa na informácie.

Žalobca nemá nárok na úroky a poplatky a preto žalovaná úver, ktorý jej bol poskytnutý vo výške 389,94 Eur preplatila, keďže zaplatila 1.457,96 Eur. Preto žaloba voči nej je nedôvodná.

Z vyjadrenia žalovanej vyplýva aj to, že protižalobou uplatnila nárok voči žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 587,73 Eur spolu s 5,5% ročným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení tohto vyjadrenia žalobcovi. Vychádzala z toho, že predmetný úver preplatila o 1.068,02 Eur (rozdiel súm 1.457,96 Eur a 389,94 Eur) a po započítaní jej dlhu, ku ktorému bola zaviazaná v konaní 11C 274/2013 vo výške 480,29 Eur preto požadovala o vrátenie sumy 587,73 Eur.

Súd vykonal dokazovanie písomným vyjadrením účastníkov, zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 26.11.2010, oznámením o zosplatnení úveru zo dňa 11.3.2012, oznámením veriteľa o schválení úveru zo dňa 26.11.2010, kartou klienta, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Dňa 26.11.2010 bola uzavretá písomná zmluva o revolvingovom úvere pod č. 8300032990 medzi účastníkmi konania. Táto zmluva pozostáva vlastne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere. Úver bol dohodnutý na sumu 1500 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť 42 mesačnými splátkami po 80,37 Eur. Ročná úroková sadzba bola uvedená vo výške 70,01%, Celková čiastka, ktorú žalovaná mala zaplatiť predstavovala 3375,54 Eur.

Z obsahu zmluvy je zrejmé, že príslušný formulár zmluvy podpísala najprv žalovaná ako dlžník dňa 16.11.2010 s vyplnením údajov v bode 5. V ňom sa uvádza hodnota RPMN za úver 70,01%.

Bod 6 zmluvy obsahuje údaje o schválenom úvere s tými istými údajmi ako v bode 5 s výnimkou RPMN, ktorá je vo výške 69,86%. Veriteľ túto zmluvu podpísal dňa 26.11.2010.

V liste označenom ako oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 26.11.2010 žalobca oznámil žalovanej údaje o schválenom úvere, zo spisu však nie je zrejmé, či túto listinu žalovanej aj doručil, nepochybne však podpis žalovanej na tejto listine sa nenachádza. V spomínanom liste sa uvádza, že na základe žiadosti žalovanej o započítanie pohľadávky veriteľa v podobe nesplatených splátok úverov č. 830009944 a 8300023945 s pohľadávkou žalovanej v podobe nároku na poskytnutie schválenej výšky úveru započítava sa pohľadávka veriteľa z uvedenej zmluvy vo výške 491,59 Eur a 402,72 Eur s pohľadávkou žalovanej voči veriteľovi na poskytnutie úveru vo výške 1.500 Eur. Po vykonanom započítaní výška pohľadávky žalovanej z predmetnej zmluvy o úvere činí 605,69 Eur.

Súd podotýka, že druhá časť zmluvy sa týka revolvingu, avšak k jej realizácii už nedošlo.

Bod 8 zmluvy obsahuje označenie: „dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka“. Nasleduje bod 8.1 s týmto textom: „predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur .

V bode 8.2 sa uvádza: „dlžník je oprávnený, nie je však povinný požiadať o odklad splatnosti splátok úveru/revolvingu po splatení prvých troch splátok za podmienky, že je dlhodobo práceneschopný, pričom dlhodobou pracovnou neschopnosťou sa rozumie pracovná neschopnosť začatá najskôr v deň uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby a trvajúca dlhšie ako tri týždne alebo pokiaľ s ním bol skončený pracovný pomer. Dlžník je povinný toto svoje právo veriteľovi doložiť kópiou lekárskeho potvrdenia, ktoré preukazuje dobu trvania jeho pracovnej neschopnosti alebo kópiu potvrdenia o vedení v evidencii uchádzačov o zamestnanie alebo výpoveďou resp. dohodou o skončení pracovného pomeru alebo iného dokumentu, ktorý preukazuje skončenie pracovného pomeru, pričom odo dňa vyhotovenia ktoréhokoľvek z uvedených dokumentov do dňa ich doručenia veriteľovi nesmie uplynúť doba dlhšia ako dva mesiace“.

Podľa karty klienta je nepochybné, že žalobca poukázal z úveru nie 605,69 eur, čo je suma po započítaní vzájomných pohľadávok, ale len 389,94 Eur, teda z úveru zrazil poplatok za možný odklad splátok v zmysle bodu 8.1 zmluvy vo výške 215,75Eur. Žalovaná pritom celkovo splatila 1457,96 Eur, naposledy splátkou zo dňa 27.2.2013.

Listom zo dňa 11.3.2012 žalobca oznámil žalovanej zosplatnenie úveru v dôsledku omeškania s úhradou splátok č. 13 až 15 v lehote 15 dní od doručenia tohto oznámenia. Žalovaná pritom tento list neprevzala, žalobca však v žalobe uvádza, že k zosplatneniu došlo dňom 1.4.2012.

Právny vzťah medzi účastníkmi je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (od 2.4.2010 do 10.6.2013).

Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 1 vety prvej citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 citovaného zákona a medzi nimi pod písm. f/ je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; pod písm. j/ ročná percentuálna miera nákladov; pod písm. k/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov ak

a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1

b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

Podľa § 44 ods. 2 OZ prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh.

Podľa § 40 ods. 1 OZ ak nebol právny úkon urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

V danom prípade z dokazovania vyplýva, že výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovanej (70,01%) a iná v akceptácii žalobcu (69,85%). Je pritom bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 vety prvú OZ totiž v dôsledku tejto zmeny RPMN je potrebné vyjadrenie žalobcu v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však žalovaná musela písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dôsledkom čoho je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. K totožnému právnomu záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku 6Co 211/2014 zo dňa 29.5.2014.

V zmluve však chýbajú aj ďalšie obligatórne náležitosti a to konečná splatnosť úveru, pretože nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu Žilina 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014). V zmluve však absentuje aj ďalšia povinná náležitosť, ktorá je upravená pod písm. k/ citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo dňa 6.8.2013).

Všetky vyššie uvedené nedostatky spôsobujú následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala

prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľov ako slabšieho účastníka záväzkovo právneho vzťahu so spotrebiteľského úveru. Znamená to, že žalovaná by mala žalobcovi vrátiť len sumu reálne poskytnutého úveru. Pokiaľ sa bude vychádzať z domnienky o platnosti dohody o započítaní dohody pohľadávok, potom žalovaná by mala žalobcovi vrátiť 1.284,25 Eur, či je rozdiel úveru podľa zmluvy 1500 Eur a poplatku za možný odklad splátok vo výške 215,75 Eur. Uvedený poplatok súd totiž považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku tak, ako to bolo vyslovené v aj rozsudku tohto súdu č.k. 11C 6/2014-62 zo dňa 11.4.2014, ktorý však nie je ešte právoplatný. Súd pri tejto dohode totiž dospel k záveru o tom, že ide o hrubú nerovnováhu v práv a povinností jej účastníkov v neprospech spotrebiteľa. Žalobca totiž žalovanej strhol z úveru spomínaný poplatok za to, aj by snáď niekedy v budúcnosti žiadala o odklad splátok, pričom by však musela splniť ďalšie podmienky (stanovenú dobu práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru), ale mohol by jej povoliť odklad maximálne troch splátok. Súd vyslovil tiež názor, že nie je možné vylúčiť súdnu kontrolu tejto zmluvnej podmienky s argumentáciou, že sa týka ceny. Posudzuje sa totiž nie cena, jej výška, ale celá táto dohoda, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané. Celá dohoda sa posudzuje komplexne a teda nie len výška stanoveného poplatku, ktorý však nepochybne vzhľadom na to, že predstavuje 13 % poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Nepochybne túto dohodu by bolo možné vyhodnotiť ako absolútne neplatnú aj pre rozpor s dobrými mravmi s poukazom na § 39 OZ.

Ako už súd uviedol, žalovaná by mala žalobcovi vrátiť 1284,25 Eur, ale ako vyplýva z karty klienta zaplatila 1.457,96 Eur, to znamená viac a preto žaloba bola podaná nedôvodne.

Ohľadom protižaloby žalovanej o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá bola uplatnená zjavne bez toho, aby bola zohľadňovaná dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok účastníkov, keďže žalovaná má dlhy voči žalobcovi aj z iných úverových zmlúv, je potrebné dokazovanie ešte doplniť a preto súd tento nárok s poukazom na § 112 ods. 2 O.s.p. vylúčil na samostatné konanie.

V konaní o zaplatenie sumy 1917,58 Eur bola žalovaná úspešná v celom rozsahu preto s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. súd jej priznal náhradu trov konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia vo výške 178,74 Eur. Vykonané boli dva úkony právnej služby, za ktoré žalovaná aj žiadala priznať náhradu trov konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. a to konkrétne za prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie písomného vyjadrenia zo dňa 15.9.2014. Tarifná odmena za 1 úkon tejto právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. činí 81,33 Eur, za dva úkony tak predstavuje 162,66 Eur. Pripočítaný bol aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 8,04 Eur x 2, teda 16,08 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.